

Къмъ съвсемъ другъ кръгъ наблюдения и разкрития ни отвежда единъ любопитенъ документъ отъ сжщата 1859 г., който има за предметъ не свѣтовната или Балканската политика, а ромънската обществена етика. Това е докладътъ на Селимински върху състоянието на медицинско дѣло и социална хигиена въ окръга Яломица. Въ него, писанъ като самозащита на единъ добросъвѣстенъ служителъ предъ началството въ Букурещъ (върховния здравенъ комитетъ), ни се разкриватъ отново и твърде убедително дълбокитѣ нравствени заложи на Селимински, тоя неподкупенъ характеръ и доблестенъ изобличителъ на неправдата и измамата. Държавниятъ лѣкаръ, поставенъ да бди за здравнитѣ интереси на едно население, не може да търпи поквара и явно потѣпкване на важни обществени задлъжения; той ще протестира предъ началството си, сочейки безъ стѣснение пакостницитѣ и изпълнения си до край дългъ. Както при рускитѣ чиновници и офицери (презъ Кримската война), така и при ромънскитѣ той не ще прави компромисъ, за да запази спокойствието си, особено когато още при назначението му въ Каларашъ началникътъ на здравния комитетъ въ Букурещъ, Гуси, е изтъквалъ пълното си довѣрие въ неговата „неуморна и точна дейность, въпрѣки прѣчкитѣ при разни обстоятелства“. И Селимински, възмутенъ отъ безобразията, излага, какъ медицинската служба въ окръга Яломица, съ седалище Каларашъ, била повѣрена на единъ унгарецъ, простакъ, градинаръ по занятие, който билъ едновременно и лѣкаръ и аптекаръ и домакинъ и доставчикъ на болницитѣ, и всичко вършелъ като всесиленъ и надмененъ господаръ, закрилянъ отъ властта, макаръ да билъ неграмотенъ човѣкъ. Излага сжщо, какъ заварилъ болницата съвсемъ занемарена и лѣкуването — безсмыслено и случайно, безъ вѣрно опредѣлена диагноза и подходно гледане. Въ рецептитѣ се предписвали количества лѣкарства само въ полза на аптекаря, безъ да се даватъ на болнитѣ, и така се вършелъ голѣмъ грабежъ. И когато Селимински забелязалъ, освенъ това, внесени въ месечния отчетъ на аптекаря лѣкарства, които не били предписани въ рецептитѣ, този аптекаръ се оплакалъ въ Букурещъ, че билъ преследванъ. „Но азъ, добавя Селимински, следвайки дълга си по службата, не обръщахъ внимание на оплакванията му. Така се уреди лѣкуването, и болнитѣ редовно и бързо се лѣкуваха“.